

Dáma středního věku, – „Anička“ – a její dospělé děti v krátké době po sobě uvěřili, zapojili se do společenství a všechno je dodnes moc prima.

Aniččin manžel „Vašek“, taky pán v letech, se občas přišel kontrolně podívat na některé akce. Jednou jsem si s Vaškem v přítomnosti Aničky žoviálně povídal. A Vašek se zjevně předstíraným zamračením říká: „Vy mě chcete dostat, co?!“ „Ale Vašku“, krotila Anička jeho zdánlivý útok.

„To víte, že chceme,“ povídám Vaškovi s úsměvem, „to je totiž to nejlepší, co jsme v životě poznali. Přátelství s živým Ježíšem je fantastická věc, do které chceme dostat úplně všechny lidi...!“

Uplynulo pár měsíců a nemohl jsem se zbavit dojmu, že Vaška vídám stále častěji. Postupně se měnil i jeho způsob komunikace s námi a další drobné nuance v jeho chování...

„Trochu vás podezřívám, Vašku, že už jste toho Ježíše do života pozval.“

„To je tak poznat?“ podivil se Vašek s úsměvem...